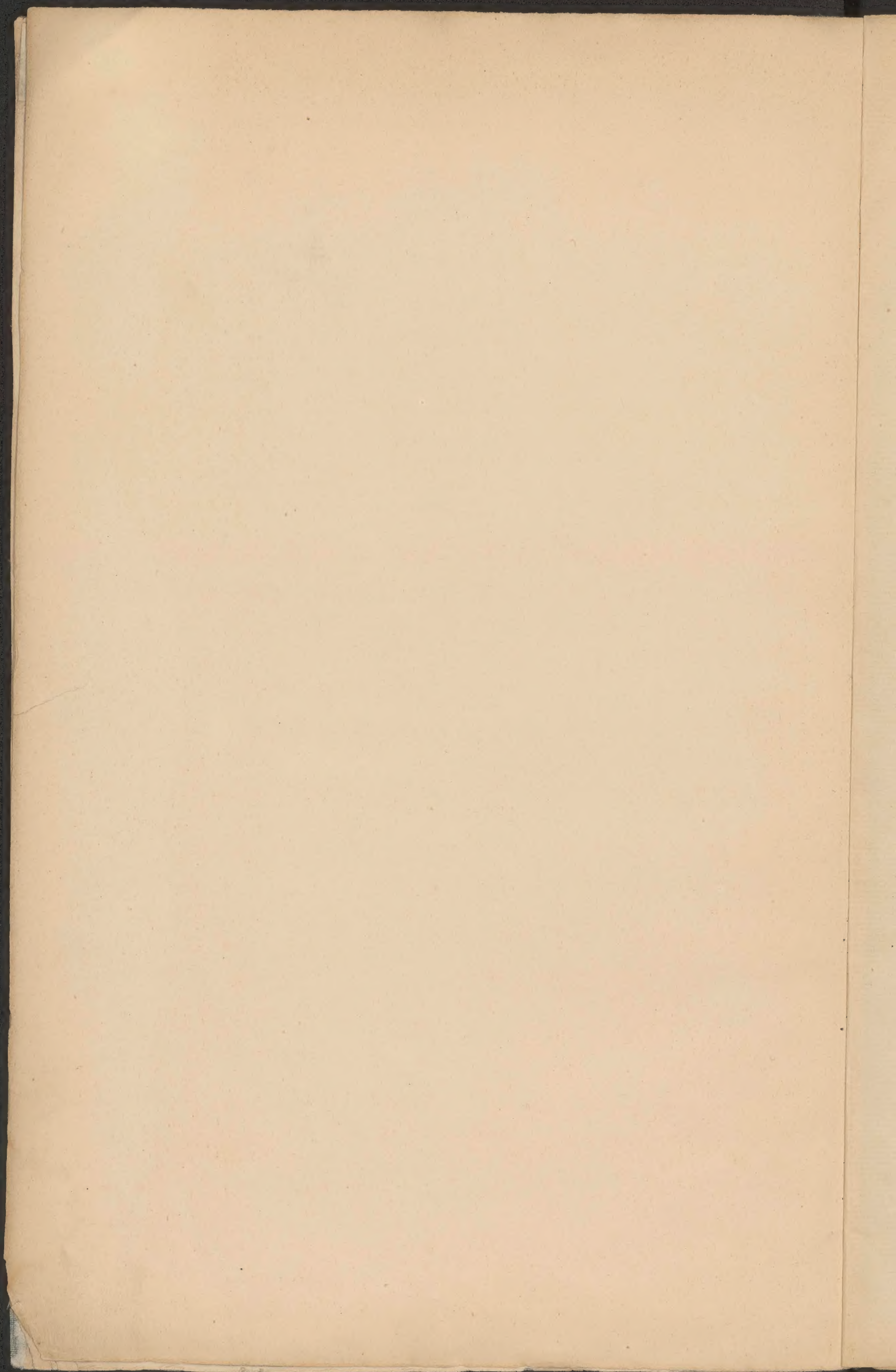

6454
III

dar p. M. Spahnweya 12/319.
SK

1
Otakar Březina.

Svitání na západě.

Pro milovaného básníka polského

Matěje Lukiewicze

z úcty opsal

Matěj Lukáč.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and mostly illegible due to fading and the texture of the paper.

*

Kles věčných svítání do soumraků mých křival,
 v nach říří západních se třásl rosou jímů.
 Den čam nového mě slunce rudě stníval,
 však jsem duše mě lůl tajnou káři vnítřní.

Most bladych paprsků má pívě kvedla v pýše
 nad hlubin pícadla, kam obraz hvězd ji protkal,
 mě touhy, kapci, šly po něm v rodné výšce
 a mlových přecaků sen mě snění na něm potkal.

Věel jsem před bouří když myšlenka má vřela
 a ticha věčný hlas v ní těžkým echem zmíral,
 když radost života mi dvěřě uzavřela
 a pokyn bolesti je dálkám otvíral.

své stíny žhavý den na cestu noci metal
 a z květů jablem mi leden dýchal v sněhu:
 ke zrní otěrů mých sad jímých vlně květal
 a šelost rákosí mi pěl o duhém břehu.

V hod věčných vzteků tvůj kvas jsem toužil pít,
 však žhavých účinku jsem nermal práni tvého;
 teď modly a opojen v své krvi slyším hřmít
 let vichru z vln tvých, žár leta tajemného.

U zdroje nasytí tví, jež papáleny chvějí
 v dechem stálé a svítí věčným poúm,
 jsem lampu doléval; však plnou číši její
 jsem převrhl na sebe a v plamenech teď hořím.

*

Ranní modlitba.

Stan činný smrti, jež rozpíná duše na cestě své, aby odpočinula,
jem svinná dle rozkazu tvého, a obrácen k východu světla,
ižkl jsem myšlenkám, klečícím na růžových kobercích jitra: Modlete se!

O Nejvyšší!

Tvíj úsměv mystický patřásl semú šlehnutím úrodné mladoty,
nedočkavé hlavy všech vínů smateně vypalily se k nížin,
žárnivé hlavy prohnuły se s bolestnou rozkoší pod sesutím světla
a radavé vtáhnutí dechu radostně rozesmálo říjící formy —
Ale praky mlenců snů, se zatměly bárné, vyhýbavé a kleslé
pod jiskřivým pohledem dne, v němž, světlá divoká žádost nerozeného.
Jako hněvivý vrak dororce davů a sil, přelétl krajiny země,
zachvěl se před ním život, zabouřily dílny všech květ.
Oblaky s drápy ohnivými vyhnal z vod (schoulené v mořb pářící hmizda),
vpadl do stáda opilých vínů a hlas jejich zakřikl hněvem bílého páru,
ve varu světl rozkypěl barvy, zhavé je nastříhal v duše,
a palčivým popudem okamžitě posypal hlavy lisujících.

Hodinami parvonil všem duším počátek jně. Majiteli polí a stád!
Všichni viditelní a neviditelní služebníci vyšli na souvratě tvé,
ale pachot tvých vozů, naplněných úrodou, zahřívá jn do sněhů básníků.
Tvá bude úroda na polích lásky a v zahradách, kde pro omalelo vínů,
úroda chudých, zmořena suchem v den setí a deštěm v den metání klasů,
úroda těch, kteří pohledy sily měníjí hranice majetku tvého
úroda bolesti, s květy, jež hoří všemi barvami duší
a jako přitlx vytažené lampy, jež kouří dusnými víněmi smrti.
Úroda setby, jež čeká pod sněhem času na dobu stálých taní
a královstva úroda prní nezasetého.

J já, jeden z nejchudších, vycházím poslušen na hlas tvého pronu,
na řáděnou lichu mých mrtvých, kde křikání stichlá mi hlahol z hnučen větří,
a oněmle hlasy z šepotu stvolů mne silí povzdechem dávná.

O Věčný! Až přádem se rozpíná země, dej at se anouti mohu do svých stínů!
Až umdlím, přej, aby mé naděje se napily vína šumného budoucí páru!
Až práci zmanou mi tváře, nech je zblbati pohledy mrtvých,
a pos mého čela at otvírají etherné pruce těch, kteří mne milovali!

Dej požehnání mým křákům, když utkví na bujném oseu šťastných,
a pevnost pohledu mému, když ukřívá mystické znamení smrti na
květech rahrad a duší!

Klasu mému dej hudbu lahodnou ženčin, jak prouzení o polodnách,
a písní mě stříbrné hadence poslouží uprostřed polí, v čas řízně!

Dej, aby mé kroky vzbudily z umlání radostné čekání bratří,
a na můj pozdrav aby vliáně odpověděli pospíchající!

Dej, ať v hmeřivých pohledech nepřítel dovedu uchytit kářeň tajemství svého,
a chvíli, které proti mně vyplou, ať řeknu s poměrem: Dělníci moji!

A nezasloužím-li, aby má křídla se vznášela silou mého křaku,
ať lítost má vznáší se silou, po níž teskní má slabost!

Dej duši mé odvahu mlčení, když ji promluvil znameními,
a rahradem mým dosti říci, když nastane doba navštívení věnců!

Ncín, ať pravda má podobna jest knize modlitebni,
aby každý v ní našel modlitbu svou, s kářeň i umírající!

A odrať-li se věčně slunce v mém slově, ať v radostnou extazi páněv bratry
a květy jejich tonhy ať obrací k věčnému ohnisku prání!

Dej, ať v paprscích úsměvu mého pol a polí, mých padá na soucední liché,
a dech bolesti mé ať stáčí se v krystaly léků těm, kteří hledáním onemocněli!

Tichs mé samoty naplní žněním křidel pbratřevých duší,
a okamžiky radosti mé ať vonným deštěm se nad loži, bce snů třesou,
jako zpívání harfy k útěše zasmouceného.

Dej, aby mé myšlenky byly jak jarní větry, jež přinášejí rytmus
budoucím písním,

a jako vichřice, které musí k návratu chodit před cestami smrti!

A umírající ať podobny jsou těm květinám (symbolům setby z jiného světa),
které, když vadnou, upadají denním, ještě po jahodách voní.

Unavou prací a láskou a bolesti plomen ať uscann v tveleuce mase
a pbytek, ať ať trávim pohrozečen, němý, ve věčnou hudbu svých světob.

Až večer se nakloní k zemi a zakřiknuté vinně se vrátí,

i já přijdu, pracovník osamělý, k přibyským kovářům stoupajícího
Pod svým stromem, uocann, jež všemi prostory korunu kosaťou zdvihá
a v jehož činném, ledovém listí voní lichem hvězd, jak všechny všech sil;
ma hrdost, kamklá ra dne, k moji písní se vrátí,

políbením, jež nekonečným činn paprsky křáků, na oči mne plíbá,
a těm, kteří poslechnou, s hlavou pyjóně v rad, skloněnou zpívati budu.

Zpívati budu své dějiny, jež v duších mrtvých národů jásať kářeňm páněv ka,
a v duších živých neznámým jazyka buaruna mlnoť.

V epickém toku, všech barev, v šisících tonů, v bizarních rozkřetech hmoty,
v prostorné smutečných tísňích, v nichž buší kladiva skrytých tvých dělen,
kde formuješ budoucí slunce pod klenbami načernalými,
až jiskrami v kovadlin tvých do rávotných výšů přestě se světy!
V lyrismech stíšení, v silnostech hněvy, v sinavém přeseň káře,
škálami vášní, v nosích ale klíčů a přednastavení smrti.
I rozpustí se má slova jak púl v píravém dešti tvé vláhy,
a krystalovati budou v síseň jisker a v praskotu neznámé síly.
Barvami neviditelného vidma, mé obrazy se vzejnou, hýjící slavou,
stíny jejich budou položeny oslňujícím kárečným pozemských světél,
však jejich světla tvým stínem; a do úbočných bodů
papusky jejich perspektiv se v ohniska skáčí.
I pozavímno se sen můj s křídly zachycujícími peltery věčného jitra
a jako gigantický fantom orla sem ponese v žhavých svých spárech,
na dvě strany rozhrne černé oblaky noci a lehne k tvým nohám,
a vrak své pýchy nastaví pokorně proklání pohledu svého
v syčícím výtrysku kve osleplý káře.

Tys nešla.

Průlíz brzy jsem rozsvítil lampy, a do váz natáhal květy
a vůněmi, jež v plameni ochléhají květy, své síně jsem nadech
koberec prostřel jsem, natíral vína, v nichž slunce minula svítí,
jež před lesy usínala v chudých mých vinnokadech.

Tys nešla. Hodiny, z dálky se smály, má jara v nich jasmínů květa,
a dýchala na tvůj nernáný obraz věščený lilijemi,
čas vadl, ruce mé chřadly, vlna má hořkla, pudla má světla,
a sny, jež jsem ti naproti vystal, se viděly teskný a němý.

Tys nešla. Zaklinal jsem ti magii Víle, jež prostorem sála
proudy tajemných spojení a přemáhá nejhlubší chvění!
Větrům jsem házel setbu své touhy, aby v duši ti vyplála
v ohnivě keři a sugesce vůně vedla své snění.

Sašeňm básníků jsem hovořil, o své páhavé chůzi;
naděje má s umlouným usměvem seděla na prahu dveří;
oměňly cesty, básní se schoulily stromy a v soumraku hrůzy
šlepeje přátelských kroků jak černým sněhem se pávaly šeré.

Tys nešla. Kdo tě potkal a vedl z mých cest zahrad? Ti sekla
tě oblak, jenž křehkým slunci se poradil a nad mým domem se prostěl?
Ti smut, která kabý v křivkách mé hosty a čeka,
až sám se přiblíží k otu, blízko na osmaný dostěl?

Je porde jíž. Záclony zdvihám, okna, svá bez bázně otvírá m výšim
od hvězd proum mi píseň započatá před staletími;
nernáný hlas tvůj chlaťivým nárazem eteru slyším
z té písně věčné se třásti tony přitlumenými.

V noci všech světů padá, kde polibků pásavá bouře se sváží,
jež rozchází v křivkách blesků nečetné životy přísti.

Věř, my se to líbáme tisíci lety, objetím tisíci páne,
ve věčnosti bolestné něhy, jež od věků do věků přijde!

V vášnivém tepotě pěního Srce, jež tisíce řeky, buší,
v tísni, jež prochází hroby a světy k budoucím poří,
v tajemství Zlatní, jež v jedné duši olivá, tisíce duší
a pohledem lelicím věky na trávě přivoněné hoří.

Vtěriny.

Dýcháním věcna rosíš mě květy, když nivy mě práhnou,
jim lípy mě před okny chvívá, a větvemi prvnímí sklem;
z moří poskání noci mě noci jak oblaky táhnou
tiché těšení ramu dýchá hvězd a očičkám snem.

Ne vtěriny tekou jak prosakující kůrpěje šestého měsíce
dnem mým do křeha mé smrti, kde praje soumraků mystický plod;
šelestí v duši mě jak raněných listů křavě chvění,
bojácní praky mě reflexem kapad v hladinách nenámych vod.

Pozdravy z dušního břehu, jež ke mně vichry tajemství svály!
Deset budoucích rest, jež křísí v hlubinách křávků ech!
Vdechy tichem, jak znamení v noci, když příděl umírá v dál
a jeho přívrak se plácí v shově oxárených snech!

(Kapky) Skytnutí nárazu z něž přijde prouzení hudebních strojů
veselé rytmy stálých hodin, duše mramorových let
šumění dávného smíchu, hořkosti nlehlých bojů,
souhon, jež k napadlým blankytním lastu mon obrací přel!

Kapky tékařích olejí, z nichž nenáma vinně se vrdí má!
Ochrana dechů plynů, stlačených v jiskřící sněhu!
Mšičkami blesku, v němž duše smutek, pajeť vinná
a nervosně chvívá před skamzím vlhkostí z klenutí palárů svých!

Jiskry vychladí duš, než mohly v mém křb se vznítit
a rušové teplo s lichotným výkřikem dechnouti v samotu mou,
vtěriny přišly, jež v šero mých nocí bude odážděně svítit,
v sněm mém bolestně doznat a za dne mi hasnouti tmou!

A nejbojácnější ze všech, vtěriny, kterých jsem neměl, a čekal
a nejladší ze všech, vtěriny, které mít budu a nebudu znát.
vtěriny rozkoše, jichž jsem se v umdlení snivosti lekal,
vtěriny hrůzy, jichž jsem se bolesti odvykl bát.

Proč odvracíš se, o Slabá?

Znáš chvíle slasti, když hladiny duše pohnouté palčením,
dech větrů a pohorů Dálek mi sraští nervosním chvěním,
květ slunce v nich roztáhne v salvy bolestných jisek a pěn,
a portiče, obrazy nahrad, jež do hlubin vyrostly a křečmi.

Když kráteri kápadů rozvine se popel a v pěnách pláni
noc nhaslých hvězd a nenámyšlých jisek mi do tváře vlní,
a v přisouzeném rytmu, jež skanduje předem umínajících prvků
mých myšlenek stohane lety, jak křídla krvavá hlukem
a v pávrať mne rozhoupávají nad vlny tvůrčího pramenu,
kam padají světy nenávisť a smutek a světél a tvání,
dějiny vykrváčených rodů, mlčením pakiskmých duší,
 sny, které prímou, sny, které páří a sny, které tuší.

a všechny, které se nerozsvítily! Hodiny věčné a teskné,
jež nenašly! Dni, jichž pomně, svítání lesknou
se v nocích nestvořených sluncí, až vlajíci, jeanou
jak vinné praporek v rukou Nejvyššího se puvanou.

Proč odvracíš se, o Slabá, když bláhš se k podněmu prahu?

Když v výpravě dědičných láni cítíš tajemnou vláhu,
jež poradikla k prachu tvé snění? A pak trůj, báliv a schylen,
proč vírá se v sláck před parádním reflexem osovských dělen?

Slyš hucení, oavěkých moří pod blankytní obuvou širí!

~ Potéká splavem tisíců duší a vše a jisek a vře
a šlehá! K pochodn tvému píseň! Od křečmi věčna se shvá
a k jejího reflexu reflexem porvání Nejvyššího ti křívá!

Legenda tajemné viny.

Jas hodin mých budoucích ozářil chvíli tu^š snech
a všemi soicemi lustrů rozhořel v ani mých sáty slavnostní
tam přijítela hnaba mých budoucích jar a slajených věk,
stů, které mne opojí, jiskřil tam smích a mamil tam dech,
a praky, v nichž čeká mne mlčení rozkoše, s touhou tam plály.

Však marně jsem krácel, kde v rávatných pýtnoch se trás'
zpěv řídí. Jin někoho, jenž na mnou šel, přede mnou splýval,
šel se sálu do sálu, kam vskočil, přeh světlý has,
přadla temněla, touha se zachvěla a hndy vítěrný hlas
jak mražen v nejvyšší okřávy ukrásti němé se slival.

O anš má, odkud on přišel? A kolik stáletí snad
mých přeců anšeni procházel, než došel až ke mně?
Na kolik svatebních stolů jak ubrus koberecpekvií klad?
Na kolik pňžových usměvů dechl svůj podzimní chlad?
A v kolika lampách plamenem soli a líhu sesinal temně?

Slyším v duši:

Když slunce píralo, tys na svůj nástroj nesáh,
jen pod mým boamutím krev tryskla, toni tvých;
tvá ruka v křečích jen kachněla na klavesách,
jak v noci úzkosti na dvéře umdlených.

Klam vonných polibků ti k jarních píchů neváb,
jen ptáků jímů ~~tot~~ tak a ionický let;
když oblak úrodný nad krajinou se sléval,
von dlaní jsem nastavil a tvůj jsem přikryl květ.

Před prahem dnu tvé jsem utkal pávoj pítů,
svit páře tajemné jak rosa prýští v něm,
když říční prahl jsi, tvým snům jen dal jsem pít,
však jejích žádostí tvé řeky spalil jsem.

Když slunce píralo, tys na svůj nástroj nesáh,
mé barvy rozložil's jen prismem skel svých;
tvá ruka v křečích jen kachněla na klavesách,
jak v noci úzkosti na dvéře umdlených.

A kmpný roj tvých včel, jenž k mého ulét' vde,
ke stromu dušého jsem koněm vyhnal zpět,
tvé dmi jsem uvěřil a ingesci své vůle
tvých písní kachněl jsem mluvu, dech a květ.

Žalm ke cti nejvyššího Iména.

Tvé jméno jsem vykřikl, když ses obrazy těžkými v duši mi leh,
jako teskná legenda chladných oken v nhaslých modliteb dýmy,
Vykřik můj zachvěl se a podsvětí duše, kde osci mých vln se dech,
a světla tisíc neznámých olivů proletla soumraky mými.

Žpívám: O Bezjmenný všech mrtvých i budoucích jmen,
jenž carstvím duší staletí šel jsi zamýšlený a němý,
vzpůmen na hladinách moří, ve krácích nerozsvícený den,
a v pohybu ruky vícem méně ráčejších sluní a kmení.

Ž království smrti, jímž jsi prošel, svůj obraz kráčí mi blíž,
tmou krevních očí mi svítí, svou nocí v duši mne pále,
mo' marnou slávou ti hoří. V snění mě naděje sniš
a v prdeci mém nešťastným echy tvé kroky se odrazí k dál.

Žím tě jako o němém, jenž v káštupích bytosti omdlím slasti se chvil,
svou pochodni kaviháš, a m' kape bolest v kůpných hořící smích
do křiv tuhnoucích těl! Ty, jehož stínem je tajemství
a jehož síla má jedinou bázeň: svou vlastní mystickou vůli!

Žameny zpívajících hlubin se přýští pod tíží tvých stop
a jako studnice nasy se niti slehnutím pohledu tvého!
Žravá myšlenka tvá rozponí svět! Jako vápenný krob
stravuje mrtvé všech bojišť. V ní dříme nádherná nepoznaného.

Tvé jméno je probuzením všech hudeb, všech větrů, moří, a tich,
všech písní, hlasů a smíchů, umlání, bouří a štkání,
všech narození jediný výkřik, všech agonii jediný vzdych,
vřívé hučení miz, přelétí porcho v nervech a explání,

šum všech polibků, náraz všech kůní do stísně pil,
třesení všech kůní a napjatých křídel všech smějící se tepot,
pochody davů, orchestr času s tóny křivajících chvil
a jeho odraz, jenž od hranic časů světa se vrací, jak ptulmený šepot,

jinž, mluví hovoří po staletích! Hleslo mystických věst,
jež uspává duše v jediný sen a vzbouzí do neščetných zítel,
a noci, světél, vůní a jedů v nich krásný páračný květ,
jenž dýchá plucním slov a mradá setměním nití!

Ma' duše se krese v páře tvého dechu, můj hlas
je přehlášen tvým mlčením, můj usmív je krakem tvým spálen.
a na cestách smrti kráčím ti vstříc, kde páří jas,
jenž puští k tvým kroků, nocí mou svítí, teskliv a vzdálen.

Tajemství bolesti.

Tvůj vítr z žhavých hor, jenž prvních jiter táh,
mým podem od věků hnal prachu zavinlý sloup.
Vdech dávných spálenišť mne halil v myšlénkách,
a mstivých mlčení mi složil v duši hloub.
On mčil, dráhu mou, mých túžeb let a směr,
a chvěním žáných vln mi světlo mtil tmou.
V středu žhavých pavučin, jichž kardií poloměr
je k hvězdám napjatý, uvěřil vůli mou.

Tajemství bolesti! Výkřiky soumraků!
Přebunť Bláznění po vláknecích etherných!
Toskání ohnivá mystických oblaků,
jež svítí pohledům do dálek nádherných!
Nem bleoků šel jsem váš reflex v duši hrát,
na křídlech úzkosti let smrti chvil se v něm,
zpěv žití budoucích, kor příštích vonný pád,
šum lesů tajemství, jenž septa vesmírem.

Trých kářík zvinalých mi v tanci, vím, vstal
svět řády radosti na březích stracených,
kde lože růžová sen lásky nehybnal
s počtem svatebním ve prácích vznícených,
A preludii trých varhan slyšel jsem
klam písně rozkoše, jak z hlubin žití vřel:
Sen svůj jsem maloval na černém plátně tvém
a na trých kamenech jsem jeho barvy třel.

Tak kráčíš cestou les, tvých větví jásá smích,
hořkostí ukrytou jím dýchá každý květ.
Do dálek panasí mi vytklů přátel, mých
a z mlhy odvrátí mi pavíhá dunivý svět.
Den přec, mým prachem plí, a taví věcí tvou
a poste, průšerný, v dým nerozemněl dob;
a v horkém dechu tvém, mé kve kyprí var,
smutečně pociťchán, do černé páry mldlob.

Mé chvilé přesou se, jak prach smotný kmit
kol struny větrí, jež trojí písní lká.
Na stavě, neznaméním mých phastých pář, vis
tvá ruká v průstí šat, mé duše, černý, lká.
Přes ohně pápavů, jak nhlí plamené,
jež v pracích odradí řád, svatých žilností,
pochmurných myšlenek mých stádo, smatené
tvým světlem přine Pán na pastvy tajemství.

Nadaři snů.

Bratři, jichž duše telekají podle dráhy mé v watynick Nepornaného,
jichž ruce dosahají se mých, když synem jsem na pohlí společně k aditechnice,
střílení opojením společné modlitby, jež přijali jsme dědičným věkem,
sestali k adumčičím plněním hradby, jež chvěje se v oměti.

V, kteří pracíte se smavem hrbými výdchy pozemských barev,
přemohení vladaři snů, inkuinovaných hvězdami nemáných konstelací,
vy, jímž křivo vyškumlo se se poui se výšich stinných odvěkým mrakem
a dýchám, křičovité se tihalo v ovdově, jímž pro letuž světy!

V, kteří psínali jste omámení tajemstvím hlubin, kde hasno pozemské vělo
v kouři plynní stoupajících se utajených plamenů věčného Hlení,
a zavírali žili na pavučinná vlákna myšlenky, v pýše movaná v lano!
Poutníci, kteří jste navštívili wata místa, symstosěná žilestvím davů!

Milenci pološera, jichž praky vyškly poroznávatí formy v zasmění noci!
V, jímž pboičkl výpar kře, jímž sláane otřásanými vlnami vášní,
nemocni touhou po objetí duši, jemně jako sliv papusku sbratřených barev!
Hymnus jste zapěli čistinně Polibení!

Hymnus konpaný v reminiscencích kantát k oslavě Nanobe vzde,
ozářený oblak pršících tonů, jež rozplývají se jak sladkost na pteck, mihlícíoch,
směk hvězdových krystalů vinn, padající v porůžhavané páření bílých hliní těla,
jež vltěně od věků pak dědičným mřením i váší zachmuřenou žádost.

Duše váš v litostech pohlcovaly narázení, neviditelných barev
proalbněného vidma,
tupěly ovíváním nemáného ohvění a smutkem neslyšeného pláče,
(illuse věci — jekli o vás — hořela chorobným klanem ve vaše duši,
když smutek nekonečna dýchal ve vašich odnítmých a zapřených rytmosech.)

V životem prošli jste od plánní extasy, tepajících jak nedočkavé stromů kvádel,
až k omalčování duše, kady pruny bolesti, pňavé, v patě provlékají se mýchou,
úzkostné znamení, tuším Porozumění, zpracovalo vaše pyry,
jak idea místa přehrátkou formu. Leč vaších očí slzy nypaklivější

uschly ve vaší duši, by nikdo jich neviděl chvít se v řasách, o šlodi!
Trněli jste žitlenství groteskních vidin, mozek raněný úpalem trávy,
těpěli jste bolesti slova, sedláčského a pnechnocního nářadu, sed,
osleplého jak pradála kovu ve vrzání, do něhož dýchalo množství.

O Měsí, jichž kořist je posměchem nepřítel a lítostí přátel!
Hýnke samotu v ostravech, o nichž vám zpívaly hvězdy a oceány!
Pomíjení vracíte se v domor, k vápenitým břehům, jež honboví se dole
nárazem věku, a kde nikdo nevěří vašim prvéstem, syceným viněním jihu.

Bláznost vašeho procitnutí, jak znamení tajného hříchu vás pradá.
Usmívky dírů zhasnou před vašimi praky, o nichž těse se zářem, dále!
(Neboť milovaná jest tvář, v níž bře prosvítá průčímí usmívání,
ale hrozná, pjev-li se z druhého jítí nocím milenky v hallucinacích.)

Spuchli přijdete pahocami řetujícími s jarem, květy, jichž vímě vám, cizí,
sliba vaše trojických nádhov vyjnušlá bílá a mroucí v severních sluncích,
studené je dočkání jeny, lhostejné poskání duše, inava mlhami pradá,
a vaše pycha, jež povrhla nasyčením temě, pvehně v jysměšně v tonhu
svatí vyschlou štávu těch hroznů,
kteří jste normackali, bezděčně, se svým královským sněm.

Předtuchy

Prům předtuch se plavil, mou duši ke svatým požárům svát,
Odpověď nímou, na nekřesťanská slova, na pteck, cítit jsem tál,
Zimným deštěm hasil má světla budoucích, soumraků pád
a s úzkostným pohledem se ke mně tulily barvy.

Zdlouhavý pytlík věčného choru v duši mi výstražně sáhl.
A slitá rcha tisíců kroků, jež kapadly v staletých smúch,
jako odrazení v klenutých chodeb, mých budoucích dráh,
vyšla mi naproti poselstvím tajemné jeanozy snění.

Silenci časnost mi letěla, smysly, dušního kraku, sířce proud,
jenž probíhá časem, tvavou kámenů mystických proud,
nárazy vesel, zakletých lodíster, jež z daleka, slíšel jsem plout
k přístavům pavěným dosud, pod blankyty nerozjasnými.

Y našel jsem bolestnou souvislost věcí, staletých papouků sled,
jenž vyraňuje se z duše, a v duše se odráží zpěs
snem přiserným otevřených očí, snem křivě, křivě a les,
ježž učil ji sniti do splnění, odvěké klesby.

Y modlila se má úzkost, a v její slova kněl, signal Anděla žně,
jenž v loznic, duši vytrápkem agonie do snění kní
zvoleným křencím, jež odejít mají a těm, kteří opocel sní,
křivá o těžké, nepřetržité práci na věčných nivách.

Němé setkání.

Jedenkrátle oddech cizího žití zarděl mno blízkostí zpřeměně toulky:
hlas vonný očekáváním, jak modlitba kvoní, víca, před velkým svátkem.

Uhladivě propichávání tónů, jímž okřídlen pírův omalelá tichem,
a naději sestává nekonečnou chůzí v krajinách křivců mlhy.

Sněmův nesmělých kroků, když láska jde dále v snění
a vzbouří vítání krev iluzí, neměru rádoslivého

Jedenkrátle oddech cizího žití zarděl mno blízkostí zpřeměně toulky:
záclony, lože, pachvěly, odhmyz, diskretní rukou, a klesly.

Testno. Zapadla mimla slunce, stxami xvěšují se hvězdy,
smuteční cypřiše čekají u cest. Nepoznány se nížeji duše,

Každá wow roxatou světlou při potkání ploní, nedivěná,
jen dlouhé stíny v pomínek, táhnou se za nimi přes celý obzor.

Kam padnou, tam rostou mystické květy vyraňující nhaslá světa,
a z jejich listů rozem mýjích, voní mi lístost němého setkání v snění.

11

O Minulá, když smrti věčný passát...

Vzdech větlem hořel, v těžkou vůni stíval,
kdy její písně v sladké stříbro tál
a smutek dní, jenž v duši přeada se dával,
před jejím prahem ohrožený stál.

O Minulá! Když smrti věčný passát
se kálo stínů v modrá města táh',
v tvůj pokoj písněmi a dívčí vůní nassát
do oken leh' a kvílel v mrákotách,

plyn uchem se v řasy káston pískl
a dechem padal duším do snění,
tvé písně šhavy proud, jak výkřik světa vyzněl
v orchestru tajemného mlčení.

Kdy hořel vzdech a v těžkou vůni stíval,
kdy prvni v tvých intonacích tál
a smutek dní, když v duši přeada se dával,
u tvého prahu posmívavý stál.

Mythus duše.

Krapinami, jež po staletí kvetly ve vracích mých předků,
šla duše má pňnami narozeného snu, s očima zavřenými a pňnami.
Na každém jejím kroku palila se černá porocení ~~smrti~~ noci,
jež vypijela slunce, smývala barvy, zatařila bohatství duší,
dala poslední slova mých otců, věčným nárazem otů,
a palovala kořeny nejvyšších blásků vláhou nhaslých světél.

Voněno jdu mi explato ohnivým prosvitáním nalité krve,
v oblacích mlh, jež kouřily se nad hřbitovy staletými.
Nhaslé barvy osleplých praku okřálo přede mnou vzkříšené dnem,
dávne požary, slunce, solikrát pohřbené v hrobech, mi explaly,
dálky solikrát vinné smrti, položily přede mnou jiskřící obzor
jakkoli illuseni tvarů a staletími naskládaných pňn.

Otevřel jsem knihu obratů mrtvého snění,
jež vypadla korově těžká z vychladlých pňn na prsa mých předků
(dědictví nejstarších věků, dobyte pňnstvím prokřivené krve,
palimpsesty, kde vesmírem zneška prosvitá vesmír prvního slunce).
Oddech času jsem cítil, když jsem obracel její zavřené listy,
staletí kraje přede mnou táhly, pokusy zhaslými pohledy mrtvých,
jež svítily mi z nich tajemstvím nálad:
odkvětlé touhy v ráhnech říví, dávne lásky ve stínech leží,
ztracené barbarských modliteb zpytovaných na ohnivá témata bouří.
Ověnila slova vzkřikla mi na pteck, pohřbené bolesti v těle,
žádně solikrát napojené smrti v mé křivě
i žádost objeti, jež pndě donesla mi v krvi, vznícená z jisker prvního pocitnutí.

Uvěřelo nade mnou z blasků, které šlehly ve vracích před staletími,
a bořila soli smutku, jimiž od věků terel můj pramen, v mé studni se rozpomíná.
Z písčutých pňn posla má pňže, z pečiště stálých vod,
jež vypařené mlčí mi den a teskní mi přivětivé žehnání slunce.
Na stožary lodí mých snů sedala píseň, pťak mystický umaleny letem,
enž z kraji opadávajícího listí táhne pod blankyty věčného prání.

11
Ať mnava věku nahléla tře v mój pohyb a v rytmach sestavěných kroků
slyšel jsem dunění noci, jež věčná padala na mnou.
Zhořelý mi vímě rozkvetlých dalek, jež dávaly mým očím zapomenouti.
Vraků jsem nenašel rozhlých lůstek, k nimž svítal by mi přibuzný život
a kádem se setkání pohledů zavítal v hymnický, pořádk mon, duši,
v zapomenutých stepích, kde marně sblívají výdechy odvěké vášně.

Unaven vyšel jsem konečně zprávné noci a miluji západ

Miluji západ, když zdvihá se na návisích strážnými signály ohně
a na věšících hudeb, slavného ticha ohlašuje vítězně vstřínutí Nepornaného,
jež sněmím poráčí silně, ve mldlobách milenců tajemství života zpívá,
ažho soucistný dotek klade se na čela testních
a nemocným počítá údery tepen.

Ať poslou černé vegetace stínů k kořenům stromů, kalidých květů!
Ať pláče se narudlou zemí, knata černá mých kroků! květu
Ať opínavým žitím svým býlím vysávají poslední misku mých kroků,
jež barvy jsou osleplým odleskem cizích nádhod!

Ať rozkleonou se nade mnou směle víže, kde dýchají tajemství smrti,
jako spící nelopijí kavičemi na pávích skobách tvrdě.
(Jsem unaven lozem minulým i budoucím a oslepnou přítokem Náma.)

A zastaví-li se duše má na dlouhé ponti mých otců stáleků,
až v černém zrcadle kmara uvidím tvář svou kmeně non formami nového žití,
pochraven knibán, sliny a píseň kaspivám živým,
i posunkům budoucím, kteří odváží se tihati květ v údolích smrti,
a utopením čistí v mystické myšlence; jež kraje pro nás, rozkvetlém tvará,
a od pěti duma o plemenu plněm, jehož krev bude síditi jiskry
dmychaná nevysí přil,
o pínářích, jež zapálí sílu v andech, kde se zkařila stáletá vma, sílící slabé,
a naházej před sebou ohně do nahustlých plynů, otrávených potem,
aby vyčistili dalky a vzkřísili vímě ve vzduchu,
jež budou dýchatí pástupy přísti.

Nálada.

Lím' žárem mmlený na větve tihou naleh'
 a visel bez hnutí, co v festných intervalech
 les dýchal přitiskl a poše hořkú pňval
 z rozprysklých řelů mu hrubou vinnú splýval.
 Sta' bleďá únava pod stromy nehybnými,
 po bok mi usadla, v tvář dechla tušením,
 stesk věčné olásky mi v hrady ponořila
 a řič mrtvých slov s mou duší hovořila.
 Květ slunce přerálý do bílých řas svadal,
 v šer haluzi se třás' a modrým listím padol
 v tich apatických němě vysílení, v mechu
 se pordoutnal, a láni tajemného dechu
 mne malobou kolébal, jak pod vlnami
 krev z otevřených řil by tiše řinnla, mň.

Podobná noci.....

Has dávná bolest v prání prahu svých marionet mlhou se vsála,
a přívě vydechování barvy mi pránila v bělavé kotoně chmure.
Touha má, dušená, v třesení chorobném dotknout se bála
myšlenek rozřazených klaviatur.

Sal soumraku duši mou oblékal, z dousnavých, palčivých paprsků snován,
a jeho do nejhlubších, trobových polok spřádalo klesáním škál.
Den odcházel, pamoncen, ičkým potynem hodin pozdravován,
jak od lože mrtvého, ode mne v zadumávanou svou dál.

Jen bolest mi dýchala hlubokým dechem, jeně Vzkříšení zpívá,
nepodrobená časem, vítězná nepřítelkyně snu,
podobná noci, jež jediným pohledem do všech oken se dívá
a všem pohledům otvírá jediné okno k věčnému Dnu.

Jen bolest mi dýchala hlubokým dechem, v němž utajen leží
výkřik mé matky, jak první mou hodinu chudou, siní se pít,
i poslední výkřik, přívěsně lastaví, jásový, jenž v hlubinách duše mé stráží
totoho snění slami vlnoucí práh.

Ať sedneš za můj stůl...

V těch krajích, dříve, než, kde neplá' světlo denní,
kde dávno se sčítá se bláh' doba žití;
má jsem stracené tam pravá' věta snění
a v klauzích mlčením kříd' můj káře měsíční.

Vod věčných oddechů, kde věcť těží prossát,
dech země pávratný mi stoupá' osením;
v šum věků paměťských, v křikání mrtvých, snad
pád rosy hřbitovní mi vnoří mndlením.

Jdu, tichý, dříve, než, kde seba noci kraje,
beračím hospodář po květlých mezech, sám
a v hradby tušení, jež síly'm světlem kraje,
na noci budoucí své lásky vzpomínám.

Ať paneš za můj stůl, přikana' Nepozvaná'
se praky tajemství, se slovy němými,
s bohatstvím nerádným, milostná, obávaná'
s doslovním ledovým, s polibky věčnými,

v nás' nápoj šumivý, var, čas bude vřítí,
vív hlasů, barev žití, sen plný snů a dnů,
a chleba až porokmíš se mé hořké setby žití,
žití porokmíš klasů mých, chut' káře měsíční.

Vítězná píseň.

Vysověli, duše má, extatickou slávu té písni němých, nejvyšších, okláš,
když bolest železným křemem napjala struny tvé v posledu, nejhlubší právil,
ale základního tónu tajemného ladění, v němž, vesmírem krouž
hymna Nepornaného.

Opojení nás vedlo v nejvyšší rozlohy snění se wahn denního světa
a mlhy nám vstupaly ostrův ke křehu, jimiž omamovaly se světy věky
a karavany nešťastných duší. Tmavé slunce smrti tam plálo
a hácelo paprsky podmíněné jinými zákony, chvění.

Na květy naší lásky a touhy se přisálo xsinalow říkání,
pilo z nich půvab dechů jiter, kadeřčích, watebním procisnutím,
ledovým ohněm je přetrávil, až barvy z nich končily špinavým dýmem
a v sláck sekla z nich vyhnána píně a rozkos pozemských prachu.

Práhy našeho prachu letu, jenž vůl království slunce, v urly rakletů tiché,
sly mystická, jak močily chysající světy a lovící k Slůdku
Whadli rytiny stálých pochodů táhly po výkřících, oněmých věky!
Mrtví přichůce vyprávěných ležů znehlých, slova nám, tihala se ptu!

Zohasství nesčetných pozemských prachu padala spálena v hlubiny dále,
jež v řiti dělily duše a naplnily nám okamžiky příští tisíciletími.
Čili jsme blízkost bratrského množství, objetí nesčetných dechů,
pohybů bez ptu, které jsme vraceli pitným polibky omdlívání.

Avšak husa krev permě nám polaisovala v pracích káření smrti
a radostná odpověď naše upěla, němá, výkřikem stisknuté hrůzy,
onou hlubokou řečí, již původ odpovídá Neznámému,
(než přijde chvíle přimouti nový pořádek věcí) — — Má duše!

V testená tvá píseň, transponovaná do okláv pozemských tónů!
Šasten, kdo ji nestyží píti dříve, než Zemelením nabude síly!
Však kdo ji uslyší jasnou, zvoni mu přišerně ze slavného přeměnit slásky,
zvoni mu z tlnkodu udce ke srdci přiznáního.

V šepotu porostlaného lóže, z tepotu kvědeh zpívajícího jara,
ze chvění obracených listů v knize básníka milovaného?
i z lepkavého šelstu malířského štěte na plátně, kde páří kouřící do smy,
umění maluje pechavé symboly. Tučnou tahy, fosforovými.

Mé dědictví položils...

Má slova nejlakotnější mi krměla v bolestném mlčení,
mé pohledy nejvýmluvnější nhasly bez odpovědi:
když mrtvá slova mne probudí v jícínku ze snění,
mrtvé pohledy z bezesných nocí mi do duše hledí.

Vesměry, jež v tvářích mi kvěly, v cizích duších mi uvadly,
a které v cizích tvářích mi přivadly, v duši mne rozkořile bolí.
Křupěje, jež z navěnujících větrů rozkořě na rty mi nepadly,
v mění na rtech mi portály, jak sesydlé v krysách soli.

Na cestách svých broků ležely stíny z oblaků stálek,
na cestách svých prasko obrazy vzdušné, odražené z nekonečna;
na cestách své touhy, smělo se mystických blanky sů rozpjetí,
na cestách své duše testno a dvojsmyslné mlčení věčna.

Mé dědictví položils v krajino snění a tušení,
mé púře ji vyřhal a přesadil do jiných páráčnických sadů;
těpich vlně mne omdlívá v extatických modlitbách a umění,
a nadhova jejích bacoů hoř mi ze Západu.

Svítání na západě.

Je květen, sluní. Zolední pama dávno již za sebou máme.
Ten opilý květ, umdlél a čisťšími tony kraje.
Hořící trámové vězení našeho s praskotem ohně se láme,
a u cesty neurale ovoce naše reflexem pápado kraje.

Něžel, má duše, že dojdeme až v noci k tvému podněmu město
a pakrad jeho že neurčíme pak v soumracích, po kletkách:
naše plášení uhaslé dni nám paprsky postlou v cestu
a jásotem po léta vyslaných nadějů budeme svítání.

Den ráno palmivá dálky, — noc temně kapaluji výše.
Vlomen vřícených krovů se nad námi otvírá nebe.
A v symfonií bratrských hlavi, jež vonným přívalem dýše
od světa k světu, jak písně lodí plujících vedle sebe,

v rozkoši puštěného světa, v dotycích nemáných slovu,
nod sluní, jež na pozemskou myšlénku vřhl je tajemstvími
jakk v úzkosti dechmly signál, zdousený stěnami kovu,
sen zemský k tvé slavnosti se podle plnami jásotými.

O Věčný! M' křesťen naše jsou slaská těm, klíč v bolestech tonou.
Těme hymnu se slov, jež krevčí smut ve všech jazycích země.
Neboť nám, klíč věme, jeden tvůj dobou prání pahorků vonnou,
praskající v bolestných klasech a večerem chlazenou jemně.

Vino silných.

Bratři, z ruky do ruky, podávajme vino silných, v mé číši;
věky ho chrámily na vinicích před mrahem, jak dým otínů v čas noční.
Ymaři jeho byli Smutek a Samota.

Věť se nadámo, uslyšíme, jak vedle nás rytmicky dýchá mystická píseň
a na rtech ucítíme čisť svoji teplotu od jejich etherných retů.
Tajemný proud kave se kinhem kol našeho stolu,
vyměně nás, ke rákonní pemě a živob, a smut bude našemu směs' odpovídati.
Uslyšíme žumění neviditelných řek, jež protékají stáletími,
uvidíme oblak věčného skloněný, k vodám, svítiti z hlubin jak slunce.
Opojní učiní duši naši světlou, jak duši budoucích lidí,
a otrávení snem peměme před smíť svou a po mrti budeme žítí.

Poslušni budeme čísti v své knize, o věčný, a k obrazu jejím učiníme slova.
V čarovném kinhu, velkém, jak obraz, se kave me úzkostem noci.
Rival tvůj nhasí stavení naše, hořící ke čtři stran plameny bolesti,
a kvasem svým potkne nám těsto nového chleba.
Lampy naše budou prameny oleje, jich bude svítiti; nehnus, uprostřed větrů.
Zahrádami budou nám hroby a smut won budeme zpívem kolébati.
Hovoriti budeme mluvením a políbením, bude neviditelné potěšení tonhy,
Odpověď naši bude radování prachu při objetí myšlének v dálce.
V praprcích upřeného pohledu našeho stane se příhledným nepřihledné.
Nepůjdeme mlhami sků z krajiny snů do pemě žití, neb obě splyne,
a slzy jak rosa na osení věků, vypitá sluncem, zdvihnou se nad námi
v purpurech ranůch.

Otka naše ukáže nám barvy umyté nebeskou bouří
a jed ze slávách květů shodí za uzdravujících vínů.
Kiny sloů se nám jak píra v křídlech, posetá hvězdami, smějí se dálkám.
Tmny, již tisíciletá spala, nemčány divům, vzbudíme pod příkrým barem a travi,
i vstanou z ledovců točů, z pralesů moů, z tajemných čílen hmoty
a spustí se z neviditelných konstelací.

Hleděti budeme radou dní jak radou skleněných divů na
sebou ležících písní,
jimiž nám naproti přichází slunce, věnované pelení pakrad.
Jako nebesa vonného lože milenců patní se nad námi noci.
Minulost ztratí se v dálece, jak koně továren města, z něhož jsme vyjeli dávno.
Myšlenky naše budou mít úči prostorů, naplněných etherem, jímž
dýchají světy, — —

Unaveni světem, rukou podáme Písečnici, aby nás odvedla odsud
a smut naše bude jak smut očistěných lidí. Podobná chůze
z potopí přesylených vínění do chladu na neděli květnou.
Podobná vstupem na lod' na plání praporek a v orchestrach hudeb.
Podobná odchodu vojska do dobytých zemí, jemně hřeje kypice z oken.
Podobná radostné odpovědi choru po slovech kněze, zamlčených tajemství.
Podobná políbení, které potvrzují děle, nez systemy, světu,
podobná vstříknutí všech písní, skrytých ve všech minulých i budoucích
duších a světech,
a mluvením všech minulých i budoucích dní a nocí v jediný den,
v němž nebude noci.

Bratři, z ruky do ruky podáme jino silných v své číši:
hvězdy, které nám píšely v květu, ať nahradí do našich prachu.
Trest slabých bude, že zapomenou své jméno při procitnutí
a odměna silných, že v káři tne zapomenou na polovny papír svého?

73

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....

.....

